

Som bekendt, blev der i dette Niemed i Marts 1846 forelagt de daværende Provindsstaterforsamlinger et Forslag til en Lov om Erstatning for Bildtskade, men ligesom ifkun den roeskildste Forsamling derefter indstillede, at dette Udkast maatte emanere som Lov, imedens den visborgste Forsamling derimod antog, at en Lov, der grundede sig paa det forelagte Forslag, vilde medføre ikke faa Leiligheder til Chicane og ofte foraarsage ei ubetydelige Beføstninger, saaledes er ei heller det Lovudkast, der i det forrige Rentekammer blev udarbejdet i Henhold til de af Provindsstaterforsamlingerne fremsatte Bemærkninger, særlig blevet forelagt Hans Majestæt, da man nemlig maatte erkjende, at en Lov, affattet i Overensstemmelse dermed, vilde medføre ikke faa praktiske Vanskeligheder, uden dog paa den anden Side at give tilstrækkelig Garantie for Erstatningen af muligen tilføjet Bildtskade. — Under disse Omstændigheder fandt Indenrigsministeriet, af hvem Sagen i forrige Mars blev taget under fornyet Overveelse, at burde betragte en anden Vej, for at afhjælpe de Klager, der i den omhandlede Henseende have gjort sig gjældende. I en Plan til et Lovudkast angaaende Jagtrettens fremtidige Udøvelse, der blev forelagt den ved allerhøiest Rescript af 10de Februar 1849 anordnede Landbocommission, udtalte Ministeriet saaledes den Anskuelse, at naar blot den Grundsætning, som vel er udtalt i den almindelige Jagtforordning af 20de Mai 1840, men ingenlunde fuldstændigen er gennemført: „at Gieren af Grunden skal have den uafhængelige Jagtret over samme“, blev gjort fuldstændigen gjældende derved, at en Afløsning af Jagtretten blev lovbekræftet i alle de Tilfælde, hvor en Anden end den Jagtberettigede eller Grunden, vilde Bildtskaden upaatvivlelig overalt snart blive reduceret idetmindste til en billig Størrelse, idet der da ei lettelig vilde findes noget udstrakt Jagtterritorium, der ei var afbrudt ved smaa Jagtdistricter, hvilket sidste afgiver det naturlige Værn imod en overdreven Fredning af Bildtet, saaledes som det allerede tilstrækkeligen har vist sig i de Egne, navnlig i Sjælland, hvor Selveiendom tilligemed en med samme forbunden Jagtret er udbredt. Naar

det derhos for Fremtiden blev formeent ved Afhændelse af Jorder enten til fuld Selveiendom eller til Arvesætte at forbeholde sig Jagtretten til Grunden, antog Ministeriet, at der derved, i Forbindelse med Fæstegodssets succesive Overgang til Selveiendom, tilstrækkeligen vilde været sørget for at fjerne de Ulemper, som Jagtens Udøvelse kan foraarsage Landbrugerne.

Den ovennævnte Landbocommission maatte i det Hele erkjende, at dette ogsaa var den eneste Maade, paa hvilken Niemedet kunde opnaaes, men den tilføiede derhos, at den paa den anden Side ikke oversaae de mange Misligheder der ere forbundne med ad Lovgivningens Vej at virke i denne Retning, da man derved kommer til at gribe ind i lovligt bestaaende Retforhold, Noget, som Regjeringen formeentligen ikke burde gjøre, uden hvor Nødvendigheden uomgængeligen fordrer det; men at en saadan Nødvendighed her var tilstede, turde ei være ophøiet over al Tvivl. Commissionen var derfor med Indenrigsministeriet enig i, at Noget taler for, kun ved Lov at paabyde en tvungen Afløsning af Jagtretten med Hensyn til de Tilfælde, hvor denne som en fra Eiendomsretten stilt særlig Herlighed tilkommer Noget, der hverken er Eier eller Bruger af Grunden, og at der i disse Tilfælde kunde være Anledning til at give Grundeieren Ret til at afløse den saaledes paa hans Eiendom hvilende Servitut. Iøvrigt maatte Commissionen ligeledes tiltræde Ministeriets Anskuelse om, at en saadan Afløsning i Henhold til Grundlovens § 87 ifkun burde skee mod fuldstændig Erstatning til den Jagtberettigede, og den antog derhos, at det efter Bessaffenheden af denne her ompurgte Rettighed, paa hvis Værdi saa mange specielle og locale Omstændigheder have en afgjort Indflydelse, ikke vilde muligt i den Henseende at fastsætte en almindelig Pris for hele Landet, og at derfor intet tilfredsstillende Resultat vilde kunne opnaaes paa anden Maade, end ved Taxation i hvert enkelt Tilfælde. I denne Henseende formeente Commissionen endelig, at en lignende Fremgangsmaade burde følges, som den, den havde bragt i Forslag med Hensyn til Afløsningen af Gaardmandshoveriet og Husmands Pligt-